

Een vacht vol gele bolletjes

VERHAAL

Gloob en Teo hebben dolle pret.
Ze lopen om ter hardst door de wei.
Enkel het hoofd van Gloob is te zien boven
de bloemenweide.
Teo kan je niet zien.
Het gras komt hoger dan Teo.

'Ha-hoe!' gilt Teo. 'Ik was eerst!'
'Proficiat, hoor!' roept Gloob terug. 'Jij was misschien wel het
eerst aan de eindstreep, maar ik had de eindstreep het eerst
gezien.'

'Oké, Gloob, dat is misschien wel waar, maar ik ben dubbel
eerst, want ik ben de eerste die ziet dat jij onder de gele
bolletjes hangt.'
'En ik ben eerst omdat ik ...' Gloob stopt plots met praten.

'Wat zeg je? Hang ik onder de gele bolletjes?'
Hij kijkt naar zijn buik. Die is nog steeds groen, maar nu wel
met gele spikkeltjes.
Zijn voeten, buik en armen hangen er helemaal vol mee.

ZZZZZZ ...

Een nieuwsgierige bij komt voorzichtig dichterbij. Gloob
probeert rustig stil te blijven staan. Hij weet wel dat bijen niet
gevaarlijk zijn. Je mag ze alleen nooit pijn doen.
Daarom staat hij stil. Om de bij niet pijn te doen.

Vol vertrouwen komt de bij dichterbij.
Zachtjes neemt ze één van de gele bolletjes uit Gloobs vacht.
En met het bolletje aan haar pootjes vliegt ze terug weg.

'Stuifmeel,' zegt Gloob. 'Ik hang helemaal onder het stuif-
meel.'
'Haha,' lacht Teo. 'Nu ben je net een bloem! Want stuifmeel
komt van bloemen.'
Gloob lacht ook.
Wat fijn! Hij staat stil in het hoge gras. De zon schijnt op zijn
vacht.
Hij sluit de ogen en geniet.
Wat is het heerlijk om een bloem te zijn!

